

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.627 van 26 februari 2013
in de zaak A. 204.175/XIV-34.092**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Vincent Neerinckx
kantoor houdend te 9140 Temse
Akkerstraat 6A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 maart 2012 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 75.662 van 23 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8334 van 11 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweester heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Elisa Van Broeck, die loco advocaat Vincent Neerinckx, verschijnt voor de verweerster, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerster dient op 31 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 11 oktober 2011 niet-ontvankelijk.

Op 24 november 2011 stelt de verweerster tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de beslissing van 11 oktober 2011 met een arrest van 23 februari 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van artikel 9ter, § 1, vierde en vijfde lid, en § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet op.

Zij citeert de punten 2.7. tot en met 2.9. van het bestreden arrest en voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volledig voorbijgaat aan artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Het medisch getuigschrift moet de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermelden, waaruit volgt dat de “graad van ernst” uit de inhoud van het medisch getuigschrift moet blijken. De aanvraag van de verweerster is met de aanvankelijk bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat het medisch getuigschrift van 7 juni 2011 geen graad van ernst bevat doch enkel de vermelding “pte is doorverwezen naar cgg”, waarmee zou worden bedoeld “patiënte wordt doorverwezen naar een centrum voor geestelijke gezondheidszorg”. Die vermelding heeft volgens de verzoekende partij betrekking op de behandeling van de verweerster maar niet op de ernst van haar aandoening. De verplichting om de graad van ernst bij de aanvraag te vermelden is nochtans uitdrukkelijk in de wet voorzien en blijkt ook uit het standaard medisch getuigschrift.

De verzoekende partij stelt dat in het bestreden arrest wordt voorgehouden dat het stadium en de toestand van de ziekte volgens de aanvankelijk bestreden beslissing moeten worden vermeld en dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet deze voorwaarde niet stelt. Die motivering is volgens de verzoekende partij in strijd met artikel 9ter en met de bewoordingen van de aanvankelijk bestreden beslissing.

Volgens de verzoekende partij moet het medisch getuigschrift op grond van artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk de graad van ernst van de aandoening vermelden. Dit houdt in dat de vreemdeling in zijn aanvraag aangeeft hoe ernstig zijn aandoening is, hetgeen onder meer mogelijk is door de actuele toestand van de aandoening en het stadium waarin de ziekte zich bevindt te beschrijven. De verzoekende partij acht de aanvankelijk bestreden beslissing in overeenstemming met die vereiste waar wordt gesteld dat, hoewel de in het medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig zou kunnen worden beschouwd, in dat getuigschrift niet verder wordt verduidelijkt in welk

stadium of toestand de ziekte zich bevindt en er aldus geen uitspraak over de graad van ernst wordt gedaan. Het gaat dus om een verduidelijking van de vaststelling dat de graad van ernst nergens in het medisch getuigschrift wordt vermeld.

De aanvraag is niet-ontvankelijk verklaard omdat de graad van ernst niet op het medisch getuigschrift is vermeld en niet, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt, omdat het stadium en de toestand van de ziekte niet zijn vermeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft volgens de verzoekende partij ook niet aan waar de graad van ernst van aandoening wel in het medisch getuigschrift is vermeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft verder de mogelijkheid aan dat een ziekte geen gradaties van ernst zou kennen en dat enkel een arts-adviseur daarover zou mogen oordelen. Daarmee gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbij aan de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die een vermelding van de graad van ernst vereisen. Dit vormt volgens de verzoekende partij kritiek op de wetgever, waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid als annulatierechter te buiten gaat.

Door te stellen dat de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag door een arts-adviseur moet gebeuren, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wet. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt in dat een ambtenaar-geneesheer slechts de elementen van een ontvankelijk bevonden aanvraag ten gronde zal beoordelen en er zijn advies over zal geven. De verzoekende partij benadrukt dat het te dezen om een niet-ontvankelijk verklaarde aanvraag gaat zoals voorzien in artikel 9ter, § 3, van de Vreemdelingenwet. Ter staving van haar standpunt citeert zij twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

5. De verweerster stelt in de memorie van antwoord dat de aanvankelijk bestreden beslissing onbetwistbaar voorwaarden stelt betreffende de wijze waarop in het medisch getuigschrift uitspraak over de graad van ernst moet worden gedaan, terwijl artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dergelijke voorwaarden niet bevat.

Zij onderschrijft de overwegingen in het bestreden arrest betreffende de strijdigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing met artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet. Die bepaling stelt volgens de verweester geen voorwaarde over de wijze van formulering van de ernst van de aandoening, noch kent zij de ambtenaar die het dossier behandelt enige bevoegdheid toe om te bepalen op welke wijze de ernst moet worden omschreven. Dergelijke bevoegdheid zou een inhoudelijke toets van de ziekte inhouden en een ambtenaar-dossierbehandelaar beschikt niet over de nodige kennis en ervaring daarvoor. De verweester besluit dat precies om die reden de bevoegdheid om de ziekte en de ernst ervan inhoudelijk te beoordelen aan de ambtenaar-geneesheer is toegekend.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat het vermelden van de graad van ernst van de aandoening een wettelijke voorwaarde is. De verzoekende partij acht de stelling van de verweester dat een ambtenaar-geneesheer geen uitspraak over de ernst van de aandoening zou mogen doen, in strijd met de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die bepaling voorzag ten tijde van de aanvankelijk bestreden beslissing de tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer enkel bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Beoordeling

7. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt in de huidige zaak in aanmerking genomen zoals het gold op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing, dit is op 11 oktober 2011. Er wordt derhalve geen rekening gehouden met de wijzigingen die met de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan deze bepaling zijn doorgevoerd.

Uit artikel 9, § 3, 3°, juncto artikel 9, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat het standaard medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling moet vermelden en dat de gemachtigde van de minister de aanvraag niet-ontvankelijk verklaart indien het medisch getuigschrift niet aan die voorwaarde beantwoordt.

Met de aanvankelijk bestreden beslissing verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verweester op grond van de voormelde bepaling niet-ontvankelijk omdat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte toont. Hij vermeldt in die

beslissing dat “(h)oevel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, (...) in het standaard medisch getuigschrift niet verder (wordt) verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en (...) aldus geen uitspraak (wordt) gedaan omtrent de graad van ernst”.

In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de aanvankelijk bestreden beslissing “er niet toe (strekt) te stellen dat de ernst van de aandoening niet of niet voldoende beschreven werd”, dat de gemachtigde van de staatssecretaris blijkens die beslissing “wel de verwachting (koestert) dat ‘verder verduidelijkt (wordt) in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt’” maar dat deze verwachting geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet noch in de door de huidige verzoekende partij bij die bepaling geciteerde voorbereidende werken.

Anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de aanvankelijk bestreden beslissing niet de vermelding “in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt” als een uitdrukkelijke voorwaarde om als vermelding van de graad van ernst te gelden. Hij stelt wel vast dat de in het door de verweerster ingediend standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig zou kunnen worden beschouwd doch dat niet verder wordt verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt, dat aldus geen uitspraak omtrent de graad van ernst wordt gedaan en dat de graad van ernst evenmin uitdrukkelijk wordt vermeld. Daarmee wordt geen bijkomende voorwaarde aan artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet toegevoegd doch er wordt slechts aangegeven op welke wijze de graad van ernst toch had kunnen worden verduidelijkt nu er geen uitdrukkelijke vermelding van voorkomt. Er wordt evenmin gesteld dat de graad van ernst uitsluitend op die manier zou kunnen worden verduidelijkt. De aangehaalde bepalingen zijn met het bestreden arrest geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarin net aanneemt dat in de aanvankelijk bestreden beslissing bijkomende voorwaarden aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn toegevoegd en op grond daarvan dus ten onrechte die beslissing vernietigt.

Overigens wordt in het bestreden arrest niet aangegeven waar de graad van ernst in het door de verweerster bij haar aanvraag gevoegd medisch getuigschrift wel staat vermeld of uit welke omschrijving die graad van ernst wel kan worden afgeleid. De algemene opmerking in het bestreden arrest “dat bepaalde ziektes of pathologieën geen

stadia in het ziektepatroon of geen gradaties van ernst kennen die als dusdanig kunnen worden vermeld”, kan niet als dusdanig worden beschouwd. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State zich niet in de plaats van de annulatierechter te stellen om in feite te oordelen of de graad van ernst van de ziekte voldoende uit het medisch attest blijkt, doch hij kan wel vaststellen dat iedere concrete verwijzing wat dat betreft in het bestreden arrest ontbreekt.

Ten slotte stelt de verzoekende partij terecht dat de tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer ten tijde van de aanvankelijk bestreden beslissing slechts in artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet was voorzien en dus in de beoordelingsfase ten gronde, terwijl het te dezen om een beslissing betreffende de ontvankelijkheid ging.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 75.662 van 23 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verweerster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig februari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen